

Rajzoljuk meg!

Biztosan sokszor megrajzoltatok, megfestettétek a természet egy-egy részletét: egy szép virágot, egy ugránczó békát, vagy éppen a szomszéd néni kiscicáját. Ezekhez a művekhez szeretnénk segítséget adni újonnan indított sorozatunkkal. A sorozatban részben technikai fogásokról, részben a kép felépítéséről lesz szó

Az emberek már az őskorban megrajzolták a barlangok falára az általuk ismert állatot – könnyű dolguk volt, hiszen naponta találkoztak velük! Bezzeg annak, aki csak ritkán lát valamilyen állatot, bizony nagyon nehéz annak a jellegzetességeit megragadni. Ilyenkor segítséget kaphatunk egy-egy fotóról.

A fotó nem szalad el

A fényképeket már a XIX. században is felhasználták a művészek festményeik elkészítéséhez. Fotókat használt művei elkészítéséhez – többek között – a közismert festő, Munkácsi Mihály is, és így tesznek azóta is sokan, ha éppen nem áll rendelkezésre élő modell (ami gyakran előfordul, ha éppen tigrist, tatut vagy rozsmárt akarunk rajzolni, festeni). Persze ez csak az első lépés – hiszen a fotó nem mozog, nem hagy faképnél –, ám ha szorgalmasan rajzolod az állatokat, megismered alakjukat, arányaikat, színüket, mintázatukat, hamar észre fogod venni az azonos fajhoz tartozó állatok között is az eltéréseket, az egyéni vonásokat. Ha tehát megelégedted a kopírozott állatokkal, jöhetnek az újabb és újabb fotók, majd a természetből ellesettek. A sokszor rajzolt, illetve mindennap látott állatokat hamar megjegyezheted, s megtanulod emlékezetből is lerajzolni.

George Stubbs lovai

Először próbálg meg mindig konkrét állatot rajzolni; ne madarat, vagy tengerimalacot *általában*, hanem *azt* a fecskét, amelyik az ereszetek alá fészkel, vagy Dömét, a testvéred tengerimalacát. Ha rögtön nem úgy sikerül egy mű, ahogyan eredetileg elképzelted, ne keseredj el, hiszen másnak sem sikerült rögtön elsőre. George Stubbs (1724-1806) – ejtsd: dzsordzs sztábsz –, a híres angol festő több évet szentelt rá, hogy a lovakat tanulmányozza. Eredményes munkáját kiadták Londonban 1766-ban *The Anatomy of the Horse* (A ló testfelépítése) címmel. Festményei a nagy képtárak máig féltve őrzött kincsei közé tartoznak. Az 1883-as lipcsei Brehm-kötet illusztrációi is komoly tudásról tesznek tanúságot, mint Camphausen grafikáján látjuk (fent).

fénymásolat másik oldalára kerüljön az indigó által közvetített rajzunk. A rajzolás során (mint mindig) itt is próbáld meg egyenesen fejleszteni a képet (lásd a lenti sorozatábrát). Az egészre is figyelj, ne csak a részletekre! Ez a későbbiekre is vonatkozik. Az itt alkalmazottakat a későbbiekben is fel tudod használni, például monotípiánál, amiről a következő alkalommal lesz szó.

Addig is, ha alkalmad van rá, tanulmányozd az állatokat az életben, a múzeumokban és a könyvtárakban is. Vizsgálódásaidhoz tartozhat a szertárban fellelhető állati csontváz vagy kitömött állat éppen úgy, mint a diasorozatok, képek. Az igazi kihívást persze az élő modell jelenti.

Rajta, rajzoljunk állatokat mi is!

I. kör Az indigó

Először próbáld meg egyszerű másolatot készíteni egy neked tetsző állat figurájáról. A fiók mélyén valahol biztosan megbújjik egy-két ív indigó, amit néhány éve még általánosan használtak másoláshoz úgy, hogy azt két papír közé téve, a felsőre írva vagy gépelve, a kép vagy szöveg az alsó papírra is átkopírozódott. Ilyen módon másolhatunk figurákat egy színben (általában lila, fekete, vagy kék színű volt forgalomban – az eredeti indigó ázsiai növényi festékkel festett liláskék volt). Nézzük meg, milyen lófigurát gyűjtött, majd rajzolt Fazekas Dorka (7 éves)!

Az indigóval való rajzolás számos lehetőséget nyújt. Például a figurát könnyen megfordíthatjuk vele: a kiválasztott kép fénymásolatára rajzolunk, és alá az indigót fordítva helyezzük, úgy, hogy a

